

A szeretet tükrre

Száz évente egyszer
mikor éjfél üt az óra
bizony mondom néked
megtörténik a csoda,
akkor minden koboldnak
igazat kell mondania.

Van, ki ezt nem éri meg,
de te szerencsés vagy
így jól figyelj hát
és most hallgasd meg.

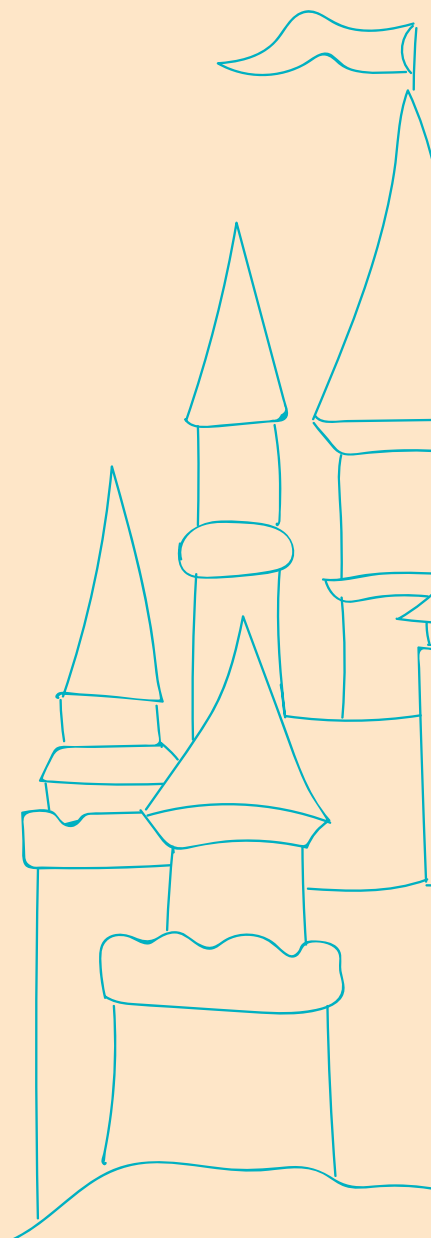
Ne suttogj, ne pissenj,
szép csendben ülj le,
igazat hallasz most,
jól figyelj hát ide!

Száz évente egyszer
ha előjön a kobold
nem füllent, nem játszik,
komoly lesz a bolond.

Máskor huncut szeme
most még mélyebben csillog,
mert tudja, mit mond igaz,
nagyon bölcsét szól most.

Mit most hallasz nem mese
régikorok poros története,
szakállas manók mesélik
ha eljönnek az árnyak,
csupán száz évben egyszer,
mikor megpihennek a lábak.

Mit a kobold mondott, igaz,
pont szó szerint írtam le,
hát figyelmesen olvasd, íme:

Egyszer, messze földön, nagyon rég, egy királynak lánya született. Gyönyörű volt kicsinek is, s egyre szebb lett, ahogy felcseperedett. Mire eladósorba került, olyan szép lett, hogy nem volt hozzá hasonló az egész földkerekségen. Messze földre vitték a szépség hírét a galambok, s a hírt, hogy a Hercegnőnek vőlegényt keresnek.

Nem messze a vártól lakott egy csúf tündér, irigy volt, gonosz, s megkeseredett. Hallotta a szépség hírét és dühösen felkerekedett. Egész a várig ment, be is jutott, s ahogy meglátta a szépséges Hercegnőt, olyan dühös lett, hogy nyomban megátkozta.

„Szebb és szebb legyél napról napra
ki rád néz, a valóságot lássa!
Egyedül Te, csak Te légy az,
ki minden tükörben csúnyát lát,
egy csúf, ocsmány banyát!”

Szegény Hercegnő nagyon megijedt, berohant a várba s egyből tükröt keresett. Belenézett, s mit látott! Egy szörnyű ocsmányságot! Egy rút, vén banyát, rettenetes szörnyű pofát. Volt nagy sírás, nagy ijedelem, a király is megijedt, nem tudta mit tegyen. Aztán kiötlötték, hogy meghívják a jó tündért, hátha van segítség. Az igazság az volt, hogy az átok ellenére a Hercegnő szép maradt, de minden tükörben melybe belenézett, egy szörnyű vénasszonyt látott. Hiába mondták neki sokan, hogy szép, gyönyörű, nincs Hozzá fogható, nem hitte el senkinek. Magába roskadt, megkeseredett. Idővel megérkezett a jó tündér, de sajnos az átok olyan erős volt, hogy nem tudta feloldani, csak enyhített rajta.

„Minden tükörben mely nem él csak a rútat láthatod,
de az élő tükör majd megmutatja az igazságot,
az képes lesz feloldani a varázslatot!”

Így szólt, s ezzel távozott, azt mondta többet nem szólhat, segített ahogy tudott, ériék be annyival, hogy enyhítette az átkot.

Telt múlt az idő, senki sem értette a varázslatot. Az élő tükör, mi lehet az? Senki nem tudta, ezért aztán segíteni sem tudtak szegény Hercegnőn. Kipróbáltak sok-sok féle tükröt, messzi országokból hozattak különleges tükröket, furcsákat, nagyon drágákat, de a Hercegnő mindegyikben csak a csúfságot látta. Mások viszont napról napra szebbnek és szebbnek látták Őt. Özönlött a kérők hada de a Hercegnő mindet visszautasította, magába roskadt, megkeseredett. A vártorony szobájából többet ki sem nézett. Öröket állíttatott a lépcsőkhöz, súlyos lakatokkal záratta le a szobát, senki-senki ne lássa csúfságát. A kérők lassan elmaradtak, a Hercegnő jó ideje senkivel nem találkozott, magányában kesergett, búslakodott.

Élt egy távoli országban egy egyszerű legény, nagy volt a szíve, szerette a világot, minden mi élő a barátja volt. Szelek szárnyán járt a hír a Hercegnőről, aki gyönyörű, és az átokról, ami miatt élve eltemetkezett, a legény is hallotta ezt. Nem bírta a szíve a szomorúságot, melyet olyan távolról hallott. Felkerekedett hát, és csak úgy gyalogosan elindult, hogy megnézzé magának a Hercegnőt. Sok vándorlás után, elérkezett a várhoz, ahol Hercegnőnk élt önnön rabságában. Megpróbált hozzá bejutni, de nem engedték, a Hercegnő parancsa szent volt, a szolgák még mindig azt lesték. A legény fejében egy terv fogant, jó hosszú kampós kötelet kerített, s várta az éjszakát. Mikor sötét lett, a legény nagy bátran a vártorony alá ment, óriás lélegzetet vett és teljes erőből hajított egyet, a kampó megakadt a vártorony tetején, szédítő magasságban. Elkezdett mászni a bator, egyre feljebb és feljebb haladt, húzta magát rendületlenül felfelé, kíváncsi volt a szépre, amely rejtőzik előle.

Mászott csak mászott rendületlenül, tenyeréről a bőr már rég lejött, fájtnagyon de ő ezzel nem törődött. Mászott csak mászott az irdatlan mélység felett többször megcsúszott, de nem érdekelte semmi, csak előre előre, már nem állíthat meg senki. Nincsenek éles fegyverek, marcona örök, villogó kések. Csak a kötél és a magasság, küzdött keményen hajtotta a boldogság. Végre feljutott, kifújta magát és az ablakhoz lopakodott, belesett. S mit látott, attól kővé dermedt, a szépségnek ilyen természetes, egyszerű megjelenését nem szokta ő meg. Óriás ágyban, puha, gyönyörű ruhában egy tündér aludt ott. Arca mely régóta csak álmában mosolygott, szebb volt mindennél mit a legény eddig láthatott. Gyönyörű haja, hófehér karja elbűvölte a bator lovagot. Nesztelen a szobába lépett és az ágyhoz osont. Órákon át nézte a szépséget lélegzetviszsafojtva, nem tudott betelni a látvánnyal melyet szeme látott. S egyszer csak, ki tudja miért? A Hercegnő felriadt, meglátta a fiút s nagyot sikoltott, de a sikoly abban a pillanatban a torkára forrt, évek óta először egy szerető szempárban meglátta magát, s amit látott több volt mint egy szép arc, a mosolygó szempárban csodát látott. Hirtelen minden szépségét meglátta a legény szemében, egy szerető szempárban mely maga volt az élő tükör. Látta a szépséget, amely addig rejtve volt, a varázs megtört, és a várba újból boldogság költözött.”

Ennyi volt mit a kobold mesélt,
Elmondta a szép Hercegnő történetét.
Nem üveg s fém az, melyben az igazat láthatod,
csupán az élő tükör képes megmutatni a valóságot.

